

[Gideon.]

spørgsmål, jeg har rejst over for den højtærede forsvarsminister, nemlig dette: hvordan kunne ministeren virkelig få sig til at placere Johansen inden for hjemmeværnet — hjemmeværnet, der jo er et ægtefødt barn af modstandsbevægelsen under besættelsen, og som rummede de mennesker, der af den 9. april havde draget netop den modsatte lære af den, Johansen havde draget — og oven i købet placere ham i den egn af landet, som han under besættelsen måtte forlade.

Efter redegørelsen må jeg gå ud fra, at den højtærede minister altså har draget konsekvensen af denne fejltagelse, og at Johansen ikke kommer til hjemmeværnet, end ikke midlertidigt. Men jeg kan ikke se rettere, end at det hele har været en forholdsvis flov historie for den højtærede minister, at han ved dette i hvert tilfælde ikke har gavnnet arbejdet inden for hjemmeværnet; jeg håber, det heller ikke vil komme til at skade det arbejde, som hjemmeværnet er gået ind for.

Tilbage bliver der imidlertid efter min opfattelse et forstemmende indtryk af, at ministeren i denne sag har haft dårlige rådgivere, og at den højtærede minister selv ikke har haft tilstrækkelig ryggrad, og et spørgsmål...

Formanden: Taletiden er udløbet.

Gideon: ... et spørgsmål, som jeg dog skal være så hensynsfuld ikke at stille som tillægsspørgsmål, men som den nærmeste tid vel vil besvare, er, om ministeren ikke ville handle klogt i at foretage en udskiftning blandt disse rådgivere.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Det forekommer mig, at det ærede medlem har draget nogle ting ind, som det måske er lidt urimeligt at drage ind her. Man kan skyde på mig i denne sag, og så skal jeg stå til regnskab, men jeg synes, man er gået lidt langt med hensyn til at skyde på, hvad man kalder mine rådgivere, for slet ikke at tale om det angreb, der her er rettet på oberst Johansen, og som jeg synes ikke var fornødent for at behandle sagen. Jeg har ansvaret for denne sag, jeg har

taget ansvaret, og det kan man holde sig til.

Jeg vil på det ærede medlems bemærkning om, at jeg har draget konsekvensen af en fejltagelse, gerne yderligere svare, at jeg har draget konsekvensen af de samarbejdsvanskeligheder, der ville blive, og det synes jeg er rimeligt.

Dernæst prøver det ærede medlem på at dreje afgørelsen i auditorundersøgelsen i sin tid derhen, at den kunne man måske ikke lægge så megen vægt på. Heroverfor vil jeg henvise til, at den daværende forsvarsminister, Harald Petersen, i et brev til 3. feltartilleriregiment, hvor han udførlig citerer auditørens indstilling, slutter med at sige:

„Ministeriet betragter herefter kaptajnen som fuldt rehabiliteret og bestemmer herved, at han skal genoptage sin tjeneste, jfr. krigsministeriets ovennævnte skrivelse af 28. januar 1946.“

Jeg vil gerne spørge: hvad betyder det, at man meddeler en mand, at han er rehabiliteret, når vi bagefter kan komme ud for det, vi her er kommet ud for?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Petra Petersen* til socialministeren:

„Vil socialministeren ikke på foranledning af, at børn stadig anbringes i arrest, tage initiativet til at forhindre dette forhold ved oprettelse af de nødvendige hjem til børn, der fjernes eller tages i forvaring?“

Petra Petersen: Jeg har ikke stillet mit spørgsmål til den højtærede socialminister for at diskutere, om anbringelse af børn i arrest eller eneceller på Sundholm er forsvarlig. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at det ikke er forsvarligt, og at det heller ikke stemmer med vor lovgivning.

Da folketinget i efteråret 1958 behandlede det afsnit af forsogsloven, som man almindeligvis kalder børnelovene, rejste jeg over for den højtærede socialminister et spørgsmål af lignende art som det, jeg nu har rejst, omkring børns anbringelse på Sundholm.